

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració. Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conté de 16 números.

ESPERITS.

¿No hey hauria qualcú que me sabés dí que s'es fèt en Filosòfus? Parl d'aquell company nòstro, redactó de L' IGNORANCIA, tan alt, tan magra y tan lletx que pareix un esperit. Jò, per mí, s'es envencat ó está amagat per pò d'inglesos.

Ets *inglesos* no son *nhilistes* però *aniquilan*.

Son uns esperits endimoniats que'n trèure es nàs ó ses ungles fán descomparexa sa gent de devant la vista que còm que ténega fullet. Un sòu vos gòs que no hey ha cap espiritista que vos fassa comparexa un *inglés* per molts que'n ténega.

Tothom ha de tení à n'aquest mon, y qui no té rès té rusca y dèutes: per axò no seria estrañy qu'aquest dimòni de Filosòfus patís de mal d'*inglesos* perque es filosòfs rancis no sòlen tení colonials ni farineres, ni farina, qu'es lo únich per curá aquest mal; y à n'es pòrxos ó fotumbos ahont estudian per sa pràctica ses misèries humanes no hey sol havè *vidrieres* que podrian essè un bòn preservatiu per aquesta casta de costipats rebel·les. ¡Pòbres filosòfs! ¡còm si no fossen esperits de carn y òs còm ets altres! ¡còm si no tenguessen es nàs es mitx de sa cara! ¡còm si no fossen fiys d'Adam y Eva!

Però dexem aná aquest'altra injusticia social, y apuntaula en cartera, per ferla present à n'es socialistes humanitaris quant hora sia, y tornem à n'el càs.

Es càs es que jò necessit En Filosòfus, perqu'amb sa matexa discreció y agudesas que vos parlà d'ets homos patates y de ses dònès blèdes, y de ses monèyes *espirituals*, (*Asinus sapiens Darwin*,) vos diga quatre parauletes verbo *esperits*. No es qu'ets *esperits* téngan rès que veure amb ses patates, però un no més hey es p'es *mediums*. (Entimauvos aquest plural.)

Ydò y no es que no'l cercás à n'aquest ditzós homo. Ténen ses còses rares, vatx dí entre jò mateix, anem allà ahont no va ningú; y péch llongo cap à

sa Bibliotèca. Vatx trobá molts de llibres y bòn, un Bibliotecari molt cuydadós, molt sábi y molt afable, y..... ¿qu'heu dich? no heu dich qu'es empagahit..... No es que nòltros no estiguem à s'altura des llibres, no; es qu'es llibres no están à sa nòstra altura. En Filosòfus no hey era; es filosòfs y tot no vòlen está tots sòls.

Llavò m'en vatx aná à ses Acadèmies, à n'es Musèus, à n'es Meetings, à n'ets Ateneos... ni una ànima. ¿Qu'es son fèts ests *esperits*? deya entre mí mateix. O los s'ha begut sa matèria, ó son de bauxa. Vatx trobá un municipal y, à s'oreya perque no me sentís un caramull d'atòts que s'apedregavan, li vatx preguntá si es Govern havia posat una contribució nòva demunt ets *esperits* y me contestá que no heu sabia perque dependia de s'Ajuntament, però qu'era fàcil perque s'aygordent havia pujat, y casi no tenia gens d'*esperit*.

¡Gènere de quantrabando! vatx esclamá, à fòra porta: y ja'm teniu à can Mianos, y de can Mianos à can Coscoy, y de can Coscoy à can Pere Antòni y de can Pere Antòni à n'ests Hostalets, y..... vatx trobá dins ses botelles entallades un poch d'*esperit* d'industria, però ni mica d'*esperit* de ví; molt de haf *espirituós*, moltes ànimes de *cántaro*, molts de..... me recòrd que n'hi havia un qu'es pégava tochs p'es pits, y deya: Jò, y *aquest* som dues ànimes dins un còs, (y deya vè), però rès pús; amb una paraula molta gènt *esperitada* y cap *esperit*.

¡Son ses uyeres! vatx dí entre mí mateix, uns uys de vidre amagan s'*esperit*, per veure un *esperit* es necessari mirarlo amb sos uys de s'ànima, y vatx pegá tirada de ses uyeres.

Còm succehia axò me trobava devant ets Hostalets, Ciutat que dú estampat s'*esperit* des progrés amb ses fatxades d'ets edificis y à n'es front d'ets habitants, Ciutat predilècta de s'Espiritisme animal (*) Ciutat amada d'ets *esperits* perque no ocupan lloch.

*) Volia dí animich però còm no es mallorquí he tengut pò que no m'entenguésseu.

Sa fatalitat me persegueix; may m'ha succehit arribá d'hora, y sempre fás ses còses à s'enrevés. Quant vatx arribá ja feya fosca, una fosca nègra, espèssa, que la podian tayá, còm sa fosca espiritual de molts d'enteniments que s'alsan de puntes per veureu tot. M'hi vatx pèdre, jò havia estat per sa Travessa, p'es Sitjá, per Son Barri,..... però, ¿ets Hostalets? ¿que ténen que veure ets Hostalets amb sa Civilisació Palmesana? Còm sempre vatx arriba tart; ja no hey havia *esperits*; qui hem digué que s'eran escalivats, qui hem digué que s'eran barayats, qui hem digué que los s'havia begut sa *matèria*. Axò me va parexa lo cèrt; però jò havia mesté En Filosòfus y En Filosòfus no més poria esta entre *esperits*, perque lo qu'es carn ni'n té, ni menja.

¡Si hagués pogut trobá un *medium*! però, cá..... M'en vatx torná mostiy y cansat, cap batut y cara alegre. M'en havia duyt una bona tanda y tot per vòltros, lectors de L' IGNORANCIA. Ventura que vòltros no hey perdereu rès perqu'un altra company vos esplicá axò de s'*espiritisme* molt milló de lo qu'heu hauria fèt es qui jò cercava.

Arribat à casa me vatx assèura à una cadira y pensant amb aquelles paraules del Sant-Cristo de Santa Eulària, «Mira lo que'm costa,» me vatx adormí sense sopà. Per somiá còses veres no hey ha còm dormí amb sa panxa buyda. Heu dich perque vatx veure un somit vè y extraordinari.

Voltant una taula d'uyastre de cames toxarrudes ahont ténch tots es paperòts de L' IGNORANCIA vatx veure tres figures humanes de front baix, oreyes llargues, pèus amples y redons, y una còua rudimentaria, còm si diguessen, un bossinet de còua. Assemblava una visió del *Apo·calipsis*, d'aquelles qu'hey ha tants d'animals. Des cap de temps sa taula se comensá à mòure, còm un qui cosetja, y d'un grop que té su's mitx vatx veure sortí un haf espès y es mateix temps que vatx sentí un espèci de bramul còm es que fa una bístia cansada, y una veu digué:

—No téns que cercarmè pús que no'm

trobaràs; si vòls rès digueu, que frís.

—¡Ah! (vatx di jò,) tu ests En Filosòfus.

—Si En Filosòfus, es es dí, es sentit comú, sa rahó pràctica, lo que vòltros ignorants deys eyma; bòn sentit, discreció, sinderèsis...

—¿Y que t'has fét que no't trobava?

—No puch viure amb tants de sàbis, amb tants d'escriptós y amb tants de diaris y no he tengut més remey que morirme.

—¿Vòls dí qu'ets un *esperit*?

—Sí, y un *esperit* qu'está per fogí d'aquestes tèrres; m'en vatx y no sé ahont.

Aquell *esperit* no era com ets altres: no anava com es d'en temps primé, tapat amb un llansòl, ni duya tres llágrimas de viu, ni demanava parts de rosari, ni misses, ni un fòtil mòrt. Aquell *esperit* m'agrajava, però no creya amb ell. Ell heu degué conexas, perquè amb un tò mal humorat, digué:

—He vengut perquè m'has cercat y perquè t'estim, si t'vòls aprofitá de lo que sé, fé via sinó m'en torn y per may més.

—¿Que sabs molt?

—Lo que saben ests *esperits*.

—Diguem, ydò, quin número treurá sa gròssa.

Sa taula dexá de mourersé: era que aquelles fantasmes d'oreyes llargues les badavan totes y per ascollá milló havian llevat es dits de demunt sa pòst. S'*esperit* no pogué respòndre.

—Ydò, diguem quines accions pujarán.

Se repetí sa matexa escena; s'*esperit* dependia d'aquelles fantasmes y ni sisquera los poria fé una mala seña.

—Ydò, diguem....

—¿Vòls sèbre quants d'añs ha que ton pare es en el Purgatòri? ¿Vòls sèbre quant morirá ta mare?

—No hey impòrta. A mon pare l'he dexat dins es llit bò y sá, y mumare ja fa temps qu'es mòrta.

Sa taula va fé un tremoló més gròs qu'ets altres; vatx compendre que s'*esperit* s'en anava.

—¡Esperet! ¡Esperet! (vatx cridá,) diguem ahont t'he d'aná a cercá en haver té masté. ¿Quin *medium* será bò per ferté sortí?

—No sortiré porque tú no creus, y llavò que m'en vatx, y llavò que ja no hey ha *mediums*, y llavò que jò som es derré *esperit*.

—¿Que no hey ha *mediums*?

—Hey ha lagut barayes.

—En trobarán d'altres.

—Però si ets *esperitistes* están empagahits, y amagats, y... te diré una cosa porque dexes d'essé incrèdul. Es reyna d'ests *esperits* aquí ja ha acabat, *consumatum est*: dins poch dies veurás qu'ets sacerdots d'ets *esperitismes*, confusos y envergonits y regoneguda sa séua impotència faran una lliga amb sos minis-

tres bíblichs també empagahits y també impotents, y se menjaran ests *esperits*, y passará temps y ses arnes s'ho menjarán tot.

—Però axò es una unió monstruosa qui...

Pensava amb sa d'En Castelar y En Sagasta, y sens duple per causa de lo profá des méus pensaments tot hagué desaparegut.

La veritat, amichs lectors, jò no creya amb aquest sòmit y per axò he estat tres setmanes a contarlovos. Però, diumenge vatx veure un homo que com à d'amagat publicava un diari de dos doblés, ni cridava, ni s'passetjava, ni gosava dí es nòm des periòdich qu'havia sustituhit amb so de *diari nou*. Es diari y es repartidó estavan empagahits. El vatx comprá y va essé *El Espiritismo*; el vatx lletgí y vatx veure qu'ets autós *después de los dolores de un parto laborioso*, no havian engendrat més que trèssos de Biblia protestant que'l Dimòni qu'heu enténga.

Llavò vatx veure qu'es méu sòmit era vè; *El Hijo es el Hijo y el Padre es el Padre*, lo qu'es séu darley; llavò vatx veure que sa profecia d'En Filosòfus era certa, *ni el Hijo ha visto al Padre, más el Hijo vió el primero la luz y vió al Padre*; llavò vatx creure amb tot es méu cò y porque vòltros cregueu y porque *no digais jamás imposible* es que jò vos he volgut conta es sòmit y recomanarvós es periòdich.

TÒFOL.

COSES DEL DIA.

—¿No'm direu, si es qu'heu sabeu, Es carrés nous com se señan?

¿Per qu'es, qu'ets amples estreñan Y ets estrets obrin arreu?

Jò'n vetx que ténen plantades

Quatre y cinch y més tirades

Y entre una y s'altra, recoas

Que cada vespre hey ha mòll.

—No puch donarte'n rahons,

¡Ells heu enténan, va di En Mòll!

—Jò sé casa que caurá

Y en treurán persones mòrtas;

Y en sé d'altres qu'están fòrtas

Y es Batle les fa tomá

O jò som un tròs de fust,

O lo que fan es pòch just.

—Dexa aná endevant ses atxes

Y ets asotants à Can Còll.

Mirheu y no t'en empaxtes.

¡Ells heu enténan, va di En Mòll!

—Fan llevá ses vòltes véyes

Perque diuen que son tristes;

Y allá ahont may ningu n'ha vistes

N'hi comportan de novèlles.

Mirau ses vòltes de l'assa,

Y aquella entrada que passa,

Y moltes altres que'n sé...

—Vés alèrta es téu betcòll;

Qu'es lo que més te convé.

¡Ells heu enténan, va di En Mòll!

—Es carrés qu'abans tenian

Un nòm hermos, natural;

Ara de nou los batian

Carré de Don Tal per Qual;

Per fé un platet à qualcú.

Si'n cerch un, no tròb ningú

Que'm sápia dí ahont está;

Maldament doblés li amòll.

—Ja'u sab es qui hey va à cobrá.

¡Ells heu enténan, va di En Mòll!

—Si es Batle es carrés acala

No hey permet escalons borts;

Y à sa plassa de ses Corts

N'hi té de gròssos La Sala.

¿No heu sentit cantá es tudó

Quant diu: «Justicia, Señor»

Banch per seura y tot hey té.

Ja'n'estich fins à n'es còll.

—Tú, calla, y dexalós fé.

¡Ells heu enténan, va di En Mòll!

—Qui fa nòva sa teulada

Trèurerla cinch pams no lògra;

Y La Sala té volada

Per sa mare y per sa sògra.

A mi'm fan posá canal

Y ella no n'hi té. ¿Que tal!

¿Si de nòltros no s'en riuem!

¿Que m'enton aquest bemòll!

—Ses Ordenances no heu diuen.

¡Ells heu enténan, va di En Mòll!

—Es camins véys no perdonan

D'aquells sis metros vigents,

Y à n'es nous Establiments

Camins d'un destre los donan.

Los señan sense mirá

Sa còsta qu'allá hey haurá.

Y un carro que si atravéssa

No'n surt en haverhi mòll,

Sense rompre qualque péssa.

—¡Ells heu enténan, va di En Mòll!

—Es trast d'un venedó pòbre

Al carré no pòt sortí;

Y una ténda de nòva obra

Gran portam hey jòt obrí;

Maldament esclaf es uás,

Quant l'obrin à n'es qui'n pás.

Axò es sa lley de s'embut

Un cap estret y ampla es còll.

—Tu amb òbres ests pòch lletrut.

¡Ells heu enténan, va di En Mòll!

—Si à n'es balconés pòs peana

De ferro, no s'acònhòrtan;

Sòls toleran y compòrtan

Sa de mitjá que s'esgrana.

Axò es no sèbre té cases.

Es mallorquins som uns ases

Que mos dexam ensellá

Amb un jou à u'es betcòll.

—A tú t'ídca un bòn callá.

¡Ells heu enténan, va di En Mòll!

—Un Batle un' obra projecta;
Un altra en terra la tira;
S' altra qu' entra la capjira;
Y es qui vé no la respècta,
Y la torna fé de nou.
Per axò no hey ha cap sòu
Dins La Sala; y tot fa uy
Perque may tiran d' un còll
Es Retgidós qu' hey ha avuy.
—¡Eills heu enténan, va di En Mòll!

PEP D' AUBENA.

XEREMIADES.

Sa paret de sa Llónja ja 's en terra.
Un vòt de gracies a n' el señó Pavia que
s' es portat com un homo.

Es vecins d' es barri de la Mercè, en
lloch de beure aygo fresca, beuen bròu
de cañes; que ja sabeu per qu' es hò ó
quina propietat té. Vat' aquí perque cer-
can tantes dides per aquell barri. Y axò
es còsa que no mos ho ha contat ningú
sino qu' heu hem vist p' es nostros uys
y qualsevòl heu pòt veure destapant sa
Font de na Xona y miranthi dedins.

Si qualcú coriós va à veuren que vaja
alèrta a ferisè es cap amb sa pòrta per-
que com no té més qu' un gaurò, engana.

Diuen que tot axò prové de qu' aques-
ta font serveix d' escola de tots ets atlòts
que preténen arribà à essè pescadós de
cañeta, perqu' allà aprenen es mossatje
sense mestre. Bò seria que qualche mu-
nicipal los ne donas llisons perqu' hey
hagués més ordre.

També diuen que dins aquella font
hey ha granòts. Deuen essè segurament
aquells granòts que tant conversaran
d' aygo demunt L' IGNORANCIA y de ses
canonades qu' han hagut d' atravesà
per arribà à n' aquest depòsit públich.

Convendria demanà à n' es sereno d' es
barri si los sènt cantà qualche vespre,
ara que ja ha passat sa Corema; y en es
càs de que los senti qu' ascòlt ses cau-
sons que cantan que si son hònes les
podriam publicà à L' IGNORANCIA.

Pues señor, ses accions des Ferro-car-
ril de Mallorca devallan, y devallan de
tal mòdo que si seguexan per aquest cam-
mí perilla arribà abaix de tot.

Per altra part sabem que ses mercan-
cies y es passatjes hey comparexan y
van amb aiment de cada dia. Com y
perque succeheix axò, nòltros ignorants
no heu sabem y es còsa que deuen esto-
diarho es d' allà dedins.

Lo que si mos ha arribat à ses oreyes
es que sa segona fèsta de Pasco s' em-
barcaran a s' estació de Palma cap à n' es
Pont d' Inca 200 tonells ó botes buydes
dins cinch wagons, y es seus fletes ó
trasport importà 6 reals y 13 cèntims de
passeta per tarifa de càrrega.

Nòltros creym qu' à una societat pro-
tectora d' ets interessos des Ferro-carril
li han de concedi cèrtes baxes, però 6
reals per 200 tonells!...

Ja 's de rahó que es Ferro-carril vaja
de redolons, quant atèses ses circums-
tancies deuria prosperà.

Llegim en es número 13 des nòstro
benvolgut còlega, es selmanari vigatà,
La Veu del Montserrat, que, no fà gay-
re, en es Teatro català de Barcelona se
posà en escena una comèdia original
d' En Ramon Bordas, titulada *Dins Ma-
llorca*; y segons indica s' articulista que
en dona conta no li mancan defectes.

Nòltros no podem judicarla perque
no l' hem vista ni llegida, pero posariam
missions que si el señó Bordas s' ha
proposat pintà ses nòstres costums ca-
racterístiques haurà tropassat amb sos
inconvenients pròpis de qui no ha vis-
cut dins Mallorca una dotzena d' anys; es
di qu' es molt possible que sa fantasia
haji suslitiut sa fotografia per mèdi de
sa que deuen haverse de presentà ets
usos y costums d' un pòble.

Valga per notícia y per observació,
pues no podem di rès més per ara.

Dimars passat à vespre, Don Jusèp
G. Cepeda donà una conferència, à s' *Es-
cola Mercantil*, sobre es tema: «Ets uys
son es miray de s' ànima» y segons mos
ha dit un qu' hey era, va desarrollà
aquest hòn assunto, demostrant qu' es
sentit de sa vista es es primé y més im-
portant de tots; y de passada donà un
hòn engals à n' es materialistes que no
saben veure per entre ses ninetes d' ets
uys d' una mare, ó d' un infant, ó d' un
espòs, s' ànima immortal que tenim tots
es qui pertenezem a sa rassa humana.

Si nòltros haguessem pogut afagi una
glòsa més à ses frasses de sentiment
que espargí per mitx des seu discurs, li
hauriam dictat aquesta:

«Vos qu' amb so mirà matau
Mataumè, sòls que 'm mireu;
Més m' estim que me mateu
Que si visch y no 'm mirau.»

Desenganemmos; es materialistes amb
totes ses séues ridícles y absurdes teo-
ries; may serán capassos à /é un pèl
d' una pipella.

Luego: s' Autó de s' ny bellament ha
d' essè s' autó de s' ànima qu' hey guayta.
¡Bé fé el Señó Cepeda mostrantse
francament inimich des materialistes!

Ja li val més aquest elogi de L' Igno-
rancia, (en que mos estiga mal dirhó,) que
sa gacetilla d' un diari que li troba
arido es tema. Y sino qu' heu digan ses
señores que hey assistiran.

¡Ja 's de rahó!

Demà à les dotze des matí, sa Socie-

dat Arqueològica Luliana celebrarà Jun-
ta general de Sócios estrenant es nou
salon que s' ha arreglat en es Col·legi
de la Sapiència. Segons noticies se tra-
ta d' inaugurà es seus trabays amb una
conferència que donarà un des seus Só-
cios, dia primé de Matx.

¡Endevant ses atxes!

Diuen que à Lèrida es comerciants se
veuen apurats amb sos camvis, per falta
de moneda de *calderilla*.

Si no fòs perque allà son molts es que
no 'n volen de sa decimal, los diriam
qu' aquí en tenim de sòbra y pòren aga-
fà arreu, en lo que mos farian gran favó
y tots estiriam contents.

En es *Centro Farmacèutich* à sa pla-
ceta des Pès de sa Farina han arribat à
venderhi tota casta de drògues y pin-
tures, però en gròs, hònes y barato.

¡Ja 's de rahó! es qui s' en cuydan son
Peritos Químichs y volen servi bé es
seus parroquians.

Demanau concèrt, qu' es magatsem
está atapit y es despatx es sa ganancia
no sòls des venedó sino també des com-
pradó.

ERRATA.—Es párrafo V. des *Certa-
men* publicat en es número anterió, de-
via havè de di, en lloch de sa *Col·lecció
de Còverbos*, sa milló *Col·lecció de Co-
verbos*.

Lo qual mos ha semblat convenient
corregí y rectifica per s' intel·ligència
des qui mos n' envihin.

COVERBOS.

Un predicadó qu' havia de fé es sermó
de la Passió y no l' havia estodiat pujá
dalt sa tròna y va comensá des siguent
mòdo:

—Germanets: Avuy à causa de la so-
lemnidad del dia y de que l' Bòn-Jesús
es mòrt, Déu me fa sa gracia de que tots
ests qui estiran en gracia de Déu enten-
dràn lo que jò diré; però si n' hi ha cap
qu' estiga en pecat mortal, aquest per
moltes oreyes que bad no sentirá cap
paraula.

Dit axò continuá fènt manades y ges-
tos sense dí rès y tothom comensá à es-
ta mal a plè perque no l' sentia, més
ningú gosava confessa qu' estigués en
pecat mortal.

Acaba es sermó y tots ets oyents tant
dònes com homos corrian à demanà un
confés.

Una veyeta amb un gayato va caure
à di, després d' havè becat tot es temps
des sermó:

—¡Jesús, quin sermó tan hò! ¡Ja n' ha

dites de còses bones!

Y ets altres quant véran qu'estava en gràcia de Déu comensàren à besarla y à tayarli relliquis y no li dexàren tròs de ròba demunt.

Una vegada un pagès anà à un sermó de La Seu y quant estavan per acabà, per vinentesa senti qu'es predicadò anomenà sa paraula *origen*: li xocà, y preguntà à un de devòra éll que volia di *origen* y aquell li va respondre:

—Vòl di *principi*.

—¡Principi! (exclamà arrufant ses cèyes); bòn-rellissa, y fà mitx' hora que predica y encara es à n'es comensament! No esperaré jò pús.

Y sense volè sèbre qui l'havia encalsada, prengué es capell y ja li va havè estret.

Axò era un predicadò que va anà à predicà à un poblet; y còm va havè devallat de sa tròna, dins la sacristia, trobà un pagès que no s'aturava de dí:

—¡Jesús si jò fós predicadò! ¡Ay, si jò fós predicadò! ¡Déu méu si jò fós predicadò!

—¿Que fariau si foseu predicadò? (li digué es capellà.)

—¿Que diria? me diu. Ell jò comensaria per sa fundació de Mallorca; y lleña, y lleña, y lleña, y més lleña. ¿A na qui? Déu no heu *prometa*.

Y es capellà y tothom que'l sentia que no s'agontavan de riayes y éll més sério qu'una patata.

Un glosadò mallorquí va anà es Dissapte Sant à La Seu à veure sa funció y lo que li xocà més va essè qu'à cada instant un des qui deyan l'ofici cantava: *Levate*.

Quant en sortia trobà un conegut y li va dí sa *siguent* cuarteta:

He sentit tantes vegades
A La Seu posà llevat,
Qa' es ben cèrt y assegurat
Que farán moltes panades.

El Pare Ferré una vegada era à fé sa Corema à Campanet y va sèbre qu'hey havia s'estil de fé es sermó de Pasco molt curt, perque tots es capellans *tenian* ganès d'anà à berenà; y que s'organista el Senó Guergòri, si vèya qu'es sermó s'allargava, se posava à tocà l'òrga y auegava sa veu des coremé, y à n'aquest cas es coremé li havia de pagà es berenà; y si aquest acabava es sermó abans de que s'organista tocàs, s'organista ley pagava à éll.

Amb axò pensà que no l'agafarian à éll y quant pujà dalt sa tròna va fé es sermó *siguent*:

Jesús ha resocitat
Y el Cèl está plè de glòri.
Tòch l'òrga Senó Guergòri
Qu'es sermó ja está acabat.

S'organista qu'encara era per l'Iglèsia, corregué depressa à tocà Aleluya, però quant s'hi posà, el Pare Ferré ja demanava berenà per dins la Sacristia.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 15 de Abril de 1881.

EL RAM.

Sr. DIRECTOR: El *Ram* qu'à Palma es qüestió de nòm, aquí es qüestió de fét.

Dich qüestió de nòm, perqu' à la Rambla de ca-nòstra es diumenge del *Ram*, de tot s'hi vèn, fòra rams; y aquí no vènen més que rams, ramells, brots, branques, simals y paumes à farfallons.

Es dissapte ja está plèna de venedós de paumes llises, llargues y fines, coló de vermey d'òu; de dònes que n'arreglan fénitlos caragòs y entrufellats; de taules amb ramells de bona oló; y à un cap d'aquell paseix hey compònen un bòsch de lloré, qu'un de llunh l'ensuma, còm ensumaría un plat de costelles torrades, un malalt afamagat en dieta.

Y tantes cèntes paumes daurades, y s'oloreta des lloré mesclada amb sa de ses flòrs, ets abres que comènsan à remenà sa cabayera d'esmeralda, ses passades des canaris que cada dia hey duen per vendre, fan un *Ram* que guaña à n'es nòstro.

S'afany d'ets atlòts no es per una jugueta, sinó de comprà una bona pauma, que p'es nins petits sa mare hey pénja confitures; aquests cantan victòria sense trabays.

Es qui no pòren comprà pauma compran una branca de lloré, tan gròssa que casi els engruna; es lloré va més barato que ses paumes, fa més rumbo, y en trèuen més partit.

Ses dònes sòlan comprà brots d'olivera; qui estima cerca sempre sa pau.

No pensava dirvós qu'à ses nines los compran una paumeta fina de paya d'arròs ò pita, que vènen es confitès, una pauma falsa.

Es diumenge, nines y nins, atlòts y fadrines, dònes, joves y véyes se repartexan per ses Iglèsies que totes están plènes y acompanyan sa processó amb so ram. (Ets hòms per lo regulà sèuen y miran.)

Abans de sortí, estis atlòts de tant en tant pégan amb sos brots en tèrra, y fan un renou de tròns que se sènten enfòra, y ses paumes se remenan còm si s'vènt les engromàs.

Es de ses branques de lloré, còm que no anà d'allò, les pasan per su devòra ses paumes amb confitures per veure si'n cau qualcuna; s'ingèni véns sa riquesa.

Acabada sa processó pasetjan sa pauma y axí acaba el *Ram*, si no tan rich còm es nòstro, més pròpi y més cristià.

Dijòs Sant.—Aquest dia Barcelona, casi s'assembla à Palma; no es sènten es tups-pata-tups des carros, ni es rodà falagué des cotxos, ni es siulets des tramvies, ni es crits des qui van darrera vendre. Es capvespres ses Iglèsies están de gom à gom y sòls alteran sa quietut des carrés es trapitx des qui van à visità Cases Santes. (n'hi ha una cinquentena); y es cègos que cantan sa passió en veu llastimosa.

Aquests dies ets atlòts compran una masòta ò un roncadó, y quant fan es Fàs, mòuen un verdadé terremòto.

Son servidór,

UN ESTUDIANT DOBLECAT.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Sa fya de Faraó, saldà dormit d Moyses.*

SEMBLANSES.—1. *En que té busques.*
2. *En que té ribelles.*
3. *En que ténen anells.*
4. *En que té graus.*

QUADRAT.....—*Tito-Iman-Tays-Onso.*

PREGUNTES.—1. *Sa neu.*
2. *Sa des warrà.*
3. *Un rellòtge.*
4. *Sal.*

FUGA.....—*Arañets sortit des nu.*

ENDEVINAYA.—*Es Jadas de paya.*

GEROGLIFICH.

III : — III I : FAN S INCA S :
PIPAÑO.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla s'ànima à n'es vént?
2. ¿Y es números à s'ànima?
3. ¿Y La Seu à L' IGNORANCIA?
4. ¿Y un rellòtge de paret à uns calsons de mòda?

BIEL DES MOLI.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, una part de sa misa; sa 2.ª, lo que ténen ses canes; sa 3.ª, una paraula castellana; sa 4.ª, un animal, y sa 5.ª, una lletra.

UN IGNORANT.

CAVILACIÓ.

TONI M. RIU.

Col·locà aquests lletres de mòdo que digan es nòm d'un poble de Mallorca.

J. S.

PREGUNTES.

1. ¿A ne qui moim sense treurerli cap gota de llét?
2. ¿A ne qui es que li xupàn sa sanch y may pèrd ses fòrses?
3. ¿Còm pòt essè qu'un hòmo sia alt y baix à n'es matex temps?
4. ¿Quins son ets inimichs més gròssos que té s'hòmo?

JORDI DES RECÓ.

FUGA DE CONSONANTS.

.E..E. .A..A.E. .O..UE. .E..A..E.
NOMAR.

ENDEVINAYA.

Un abre en el mon hey ha
Que no fa fuyes ni fruyt
Y lo que trèu, còm es cuyt
May mos cansa es paladà.

JORDI DES RECÓ.

(Ses solucions dissapte qui té si som cius.)

23 ABRIL DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.